

CARMINA ELENA SUKOSD

TOT CE NU ȘTIAI

Roman

WWW.CORES.NET

CUPRINS

9	PREFAȚĂ
11	CAPITOLUL 1 CARMEN
18	CAPITOLUL 2 DE CE TE-AM IUBIT?
27	CAPITOLUL 3 OAMENI CE AU GRIJĂ DE SUFLETUL TĂU
31	CAPITOLUL 4 7 OCTOMBRIE
35	CAPITOLUL 5 MOMENTUL CARE A CONTAT

38	CAPITOLUL 6 PE LOCUL DOI
49	CAPITOLUL 7 FIECARE LOC CU POVESTEA LUI
53	CAPITOLUL 8 GÂNDURI FEMININE
57	CAPITOLUL 9 DEFINIȚIA IUBIRII
62	CAPITOLUL 10 FEMEII VS BĂRBAȚI
66	CAPITOLUL 11 FEMEIA PUTERNICĂ
70	CAPITOLUL 12 CREDE ÎN TINE
74	CAPITOLUL 13 FEMEILE
78	CAPITOLUL 14 FETE BUNE VS FETE DE UNICĂ FOLOSINȚĂ

82	CAPITOLUL 15 OAMENI PUȚINI, FEȚE MULTE
85	CAPITOLUL 16 BĂRBAȚII...
88	CAPITOLUL 17 OAMENII CARE CONTEAZĂ
91	CAPITOLUL 18 O ALTĂ EA, ACUM
96	CAPITOLUL 19 FERICIREA PE PRIMUL LOC
102	CAPITOLUL 20 DE CE PĂRĂSIM ÎN LOC SĂ REPARĂM?
105	CAPITOLUL 21 NU REGRET CĂ TE-AM IUBIT
110	CAPITOLUL 22 O ULTIMĂ ÎNCERCARE
122	CAPITOLUL 23 ÎN AMINTIREA TA!

PREFAȚĂ

Întotdeauna fă ceea ce ți-e frică să faci.

Ralph Waldo Emerson

De la premisa aceasta, exprimată prin cuvintele lui Ralph Waldo Emerson, am plecat în momentul în care m-am gândit să dau suflet acestei cărți pe care astăzi o citești. În rândurile pe care le-am așternut pe foi cu atât de multă minuțiozitate, o să vă plimb prin lumea pe care am trăit-o până la vârsta de 23 de ani cu atât de multă intensitate. O să vă destăinui fiecare sentiment pe care l-am trăit și o să vă arăt ce înseamnă să iubești, să fii trădat, să te bucuri, să fii trist, bineînțeles din perspectiva mea. Am așternut în fiecare dintre cele douăzeci și trei de capitole alegerile pe care le-am făcut în anumite momente ale tinereții mele. Alegeri care au durut, alegeri de pe urma cărora am avut de câștigat și alegeri pe care cu

siguranță nu o să le uit vreodată. Alegeri pe care le-am făcut pentru persoane pe care le-am întâlnit în această scurtă călătorie prin viață și datorită cărora am ajuns persoana puternică care sunt astăzi. Persoane alături de care am avut parte de tot amalgamul de sentimente, dar pe care am ales să le păstrez cu drag, în suflet. Ceea ce contează în viața fiecăruia dintre noi, sunt alegerile pe care le facem. Oricât de mult le-am evita, ele se întorc în cel mai neașteptat moment și ne pun în fața faptului împlinit.

CAPITOLUL 1

CARMEN

*Oamenii au deosebitul talent de a alege
exact ceea ce le face rău.*

Joanne K. Rowling

La vârsta de 14 ani am început viața în adevăratul sens al cuvântului. A fost momentul în care mama mi-a spus: „Acum trebuie să te descurci singură, copil minunat, mami te iubește mult.” Mi-a fost teamă, am plâns, dar cu ajutorul unor oameni minunați am ajuns în momentul în care sunt mândră de mine.

Orice copil la vârsta aceasta probabil habar nu are ce o să facă cu propria viață. Pentru mine a fost momentul în care am decis să înfrunt acest drum plin de bătaie de cap, de una singură. După nenumărate certuri, reproșuri din

partea mamei în care îmi spunea: „Carmina, nu mai sta în fața blocului, treci și învață!” am intrat a șaisprezecea într-un liceu minunat, care mi-a schimbat viața în bine.

Așteptam cu nerăbdare începerea școlii. Probabil că e puțin ciudat să spun asta, dar orice început e palpitant. Era un altfel de început pentru mine. Era un drum greu cu multe obstacole, dar de care eram sigură că o să trecă cu bine. A venit momentul în care mama m-a lăsat la poarta liceului și mi-a spus acele cuvinte care pur și simplu mi-au tăiat răsufarea, iar ochii mi s-au umplut de mii de lacrimi: „Trebuie să fii puternică, draga mea, oamenii sunt foarte răi.”

În timp ce trăgeam de bagajele în care-mi purtam copilăria, încercând să ajung în locul unde urma să-mi petrec următorii patru ani de liceu, vedeam în jurul meu o nouă lume. O șansă la ceva mai bun, o posibilitate pe care mulți tineri de vârsta mea și-ar fi dorit-o.

Săptămânile treceau, ajunsesem să cunosc o mulțime de oameni minunați. Dar parcă de fiecare dată gândul meu era tot acasă la mama încercând să-mi dau seama oare de ce m-a trimis în acest loc, singură? Recunosc, am avut nopți pline de lacrimi și dimineți pline de zâmbete în care

mă trezeam alături de nouă suflete care îmi deveniseră familie.

A trecut perioada în care încercam să rețin numele fiecărei fete din cameră: Dana, Alexandra, Gabriela, Mălina, Georgiana, Laura...; la un moment dat începusem să le pun câte o poreclă ca să-mi fie mai ușor să le rețin. Îmi era extrem de rușine când mă uitam la una din ele și pe bune că nu îmi venea în minte numele ei sau pur și simplu le încurcam, iar acesta era un moment mult mai penibil.

Timpul trecea atât de repede, iar noi devenisem din ce în ce mai apropiate. Fiecare în parte era o fire mai veselă, mai deschisă pentru lumea din jurul lor. Eu întotdeauna am fost mai retrasă, mereu mi-a fost teamă să deschid un subiect de discuție și să risc să fiu exclusă din cercul de prieteni pe care cu greu mi-l formasem. Dar, cum e vorba aceea „Dumnezeu niciodată nu doarme” ți le dă pe toate la momentul potrivit. Pot spune că mi-a dat șansa de a cunoaște o persoană extraordinară.

Probabil cei care o cunosc sau au cunoscut-o prin intermediul meu știu multe despre ea. În schimb, eu vreau să o descriu așa cum a fost în ochii mei.

Ne-am cunoscut într-un moment în care fiecare dintre noi trecea printr-o perioadă mai grea și probabil acest motiv ne-a și unit atât de mult. Coincidența a fost că aveam atât de multe lucruri în comun încât după câteva luni de super prietenie ne întrebam dacă nu cumva suntem rude.

Cum era ea? Era o fată cu puțiiiin mai înaltă ca mine. Un păr atât de superb (întotdeauna îi spuneam că o invidiez pentru asta) și o privire în care puteai observa tot greul prin care trecuse. Era o fată atât de simplă care prin simplitatea ei cucerea lumea din jurul ei. Am găsit în ea tot ce nu găseam în mine: curaj, o atitudine de invidiat și puterea de a merge mai departe chiar dacă sufletul îi era zdrobit în miliarde de bucăți. Pot spune că a fost una din persoanele care a contribuit puțin câte puțin la dezvoltarea mea și care m-a suportat în toate acele momente în care până și mama mă făcea nebună. Iar pentru asta pot doar să-i mulțumesc. Întotdeauna am fost o fată mai visătoare cu o modestie de nedescris. În schimb ea... ea era completarea de care aveam nevoie. Era persoana care mă certa atunci când era nevoie, dar știam că o face din dragoste pentru că așa era felul ei de a fi. Cu toate că eram

aceeași zodie, eram caractere complet diferite. Eu eram ca o mică scamă, tot timpul pe capul ei spunându-i cât de mult o iubesc, iar ea era atât de rece cu mine încât doar în zilele ei bune primeam o îmbrățișare, dar și fără toate acestea eu știam cât de mult ține la mine.

Timpul trecea atât de repede pe lângă noi. Fiecare zi era o nouă amintire pusă pe raftul copilăriei mele. O nouă lecție de viață pentru fiecare dintre noi. Am avut parte de multe boacănă împreună. De multe clipe în care poate dacă nu era ea, renunțam și pentru asta vreau doar să-i mulțumesc din inimă.

Era aceea persoană care, dacă mă trezea la 1:00 noaptea să mergem să mâncăm sau să stau cu ea să-i ascult poveștile nesfârșite, o făceam pentru că știam că atunci are cea mai mare nevoie de mine.

Era persoana pentru care „aș fi mâncat și un pui fript”, vorba mamei mele. Nu pot să-i găsesc vreun defect pentru că dacă avea, împreună le transformam în calități și acest lucru ne făcea atât de speciale. Niciodată nu am crezut că o să găsesc o persoană atât de minunată și puternică cum era ea.

Anii au trecut, iar drumurile noastre cumva s-au despărțit. Pentru mine a rămas un capitol nestins din viața mea, un capitol care mi-aș fi dorit să nu se termine. Ne sfătuiam, ne așteptam, ne ascultam, ne mâncam zilele dar era prietena mea și pentru asta îi mulțumesc din nou. Nu am avut puterea de a accepta această realitate în care probabil singură mă băgasem. Dar, oamenii sunt trecători în viața noastră. Unii vin iau ce ai mai bun și pleacă. Alții își spun povestea, lasă o amprentă din ei în viața ta și dispar pur și simplu. Foarte puțini dintre ce-i pe care îi cunoști de-a lungul vieții o să rămână alături de tine o veșnicie. Iar cei care rămân sunt cei care contează cu adevărat, draga mea! Dar poate chiar acesta este firul vieții. Cunoaștem anumite persoane pentru a ne învăța o lecție, iar mai apoi dispar pentru a ne lasă să învățăm din ce au lăsat în urma pașilor lor. Până la urmă totul este trecător. Noi doar trebuie să alegem acea picătură de fericire din fiecare întâmplare și să o modelăm după bunul plac, astfel încât viața să ne fie un amalgam de sentimente frumoase și nu un regret imens pentru lucrurile pe care nu le-am făcut din frica de a nu greși sau din teama de a pierde pe cineva. Dacă îți este scris să rămână, ori de câte ori va

pleca într-un final se va întoarce în viața ta pentru a continua capitolul neterminat din trecutul vostru.

Îți mulțumesc pentru fiecare cărămidă pictată cu sfaturi și încurajări pe care ai lăsat-o pe zidul vieții mele.

Îți mulțumesc că ai fost și că exiști, Carmen.